

Trodimenzionalno vreme

Vreme i prostor su oduvek zaokupljali ljudske misli. Međutim, iako predstavljaju osnovne parametre Vaseljene, značenje tih reči koje u praksi veoma često koristimo - ipak nam nije baš sasvim jasno. A tek višedimenzionalnih struktura kakve su npr. neki četverodimezionalni prostor ili dvodimenzionalno vreme? Iako takva razmišljanja, na zaista visokom nivou apstrakcije, zahtevaju zavidnu sposobnost misaone ekvilibristike i vrlo sofisticiranog matematičkog aparata, pokušajmo ipak, kao obični ljudi, - zaviriti u taj hiperdimenzionalni svet u kojem se neki predmet može "trenutno" preneti iz jedne zatvorene kutije u drugu – a da pri tom ne dotakne ni jednu od njihovih stranica !

Razumevanje bilo kakvih fizičkih struktura čija je dimenzionalnost veća od one kakvu poznaje naše iskustvo – veoma je teško. Ipak, Realnost je sasvim nesumnjivo višedimenzionalna i svi problemi klasično-naučne misli proističu iz neadekvatnog opisa stvarne suštine prostor-vremena a ona se može razumeti isključivo razmatranjem višedimenzionalnih, ne-Euklid-skih (zakrivljenih, Riemann-ovskih), struktura. Pokušaćemo zato, da se na svom putu ka spoznavanju one prave, višedimenzionalne Realnosti, u nekom od narednih tekstova, upoznamo i sa osobinama najosnovnijih n-dimenzionalnih topoloških struktura a pre toga, promislimo prvo najosnovnije pojmove našeg Bitka i pokušajmo odgovoriti na pitanje šta u stvari podrazumevaju pojmovi vreme i prostor?

Poznato je da sve misli i pojmovi dozvani u naš um, imaju značenje samo u vezi sa nekim našim čulnim iskustvom. Putem svojih čula, kroz niži i viši stepen logičke spoznaje (osjet, opažaj i predstava / pojam sud i zaključak), koji su spontani proizvodi naših umova, tih "sprava za metafore", stvaramo sliku o svetu koji nas okružuje. Što je neki pojam opštiji to je češće u našim mislima, a što je posredniji (indirektniji) njegov odnos prema čulnom iskustvu, to nam je teže razumeti njegovu značenje. Pojmovi su slobodne tvorevine ljudskog uma i njegove imaginacije, duhovne kategorije koje smo sami osmislili radi lakšeg razumevanja našeg čulnog iskustva.

Pojam vremena, i sve svoje predstave vezane za njega, čovek stvara i uglavnom vezuje za iskustveni (vremenski) redosled subjektivnih doživljaja. Kao sadašnji trenutak našeg bića (naše "sada") doživljavamo ona osjetilna iskustva koja su sećanjem spojena sa ranijim čulnim doživljajima. Zbog toga čulni nadražaji, koje mi nazivamo doživljajima, teku u sledu, odnosno vremenskom nizu, kao "raniji" i "kasniji". Isti nizovi doživljaja odgovaraju istim subjektivnim vremenskim intervalima. Kao posledica ovoga naš osećaj za proteklo vreme je veoma nepouzdan i podložen kako vanjskim okolnostima, tako i unutrašnjem (subjektivnom) osećaju, što je dokazano brojnim eksperimentima iz oblasti logike i psihologije, a i sami znamo podosta toga iz vlastitog iskustva. Ponekad nam ceo dan prodje za "tren" a ponekada je i minut duži od dana.

Merenje vremena se obavlja pomoću raznih predmeta koji prolaze (redom) kroz (praktički) istovetan niz položaja (u prostoru) pri čemu tom nizu događaja odgovara niz vremenskih perioda. Broj proteklih perioda služi kao mera za "tok" vremena. Dakle **vreme u principu merimo kretanjem materije u prostoru**, pošto jedino ono od osnovnih jedinica (metar, kilogram, sekunda, amper), nije "direktno" merljivo, nego ga definišemo kao niz intervala proizvoljnog trajanja, pri čemu nam kao baza služe periodična kretanja nekih planeta ili zračenje atoma. Taj sled vanjskih zbivanja odgovara vremenskom toku događaja i on je (prividno) jednak za sve posmatrače u neposrednoj blizini časovnika obzirom da svi oni vide/mere isto vreme (vide isti položaj kazaljki časovnika) "istovremeno" sa nekim događajem (postavljanje kazaljki u određeni položaj) nezavisno od svojih položaja. Na taj način, mi oblikujemo pojam vremena kao jednodimenzionalni sled (trenutaka) koji se može na različite načine ispuniti iskustvenim doživljajima.

Pojam prostora je, baš kao i pojam vremena, prilično apstraktan obzirom da u našim čulnim iskustvima nema nijednog svojstva koje može biti označeno kao prostorno.

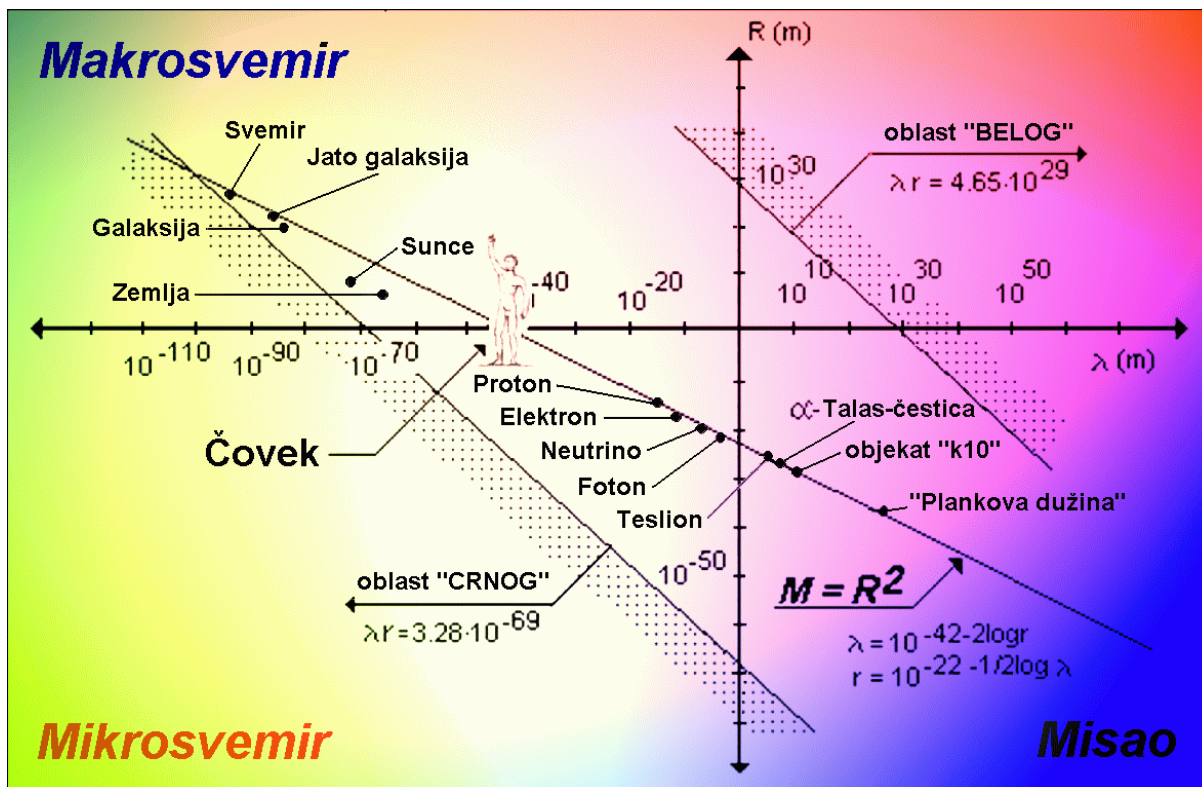
Ovaj pojam je u predznanstvenoj misli podrazumevao neku (?) pretpostavljenu "stvar" sasvim nezavisnu od tela, a koja ipak utelovljuje njihove smeštajne mogućnosti. Raspoloživi prostor tumačen je kao svostvo na temelju kojeg čvrsta tela mogu zauzeti proizvoljan broj različitih položaja. Mogućnost postavljanja neograničenog broja tela jednog pored (iznad/ispod) drugog ukazivala je na to da je prostor praktično beskonačan.

Takav (apsolutni) prostor postoji kao neka zapremina koja omogućuje smeštaj predmetima, poput beskonačno velike kutije u koju možemo slagati razne predmete prema pravilima euklidske geometrije. Prema tome, prostor je apsolutan i nepriznat kao nosilac fizičkih promena i procesa. On je samo "pozornica" materijalnog događanja, tako da se sve stvarno može shvatiti kao kretanje čestica u

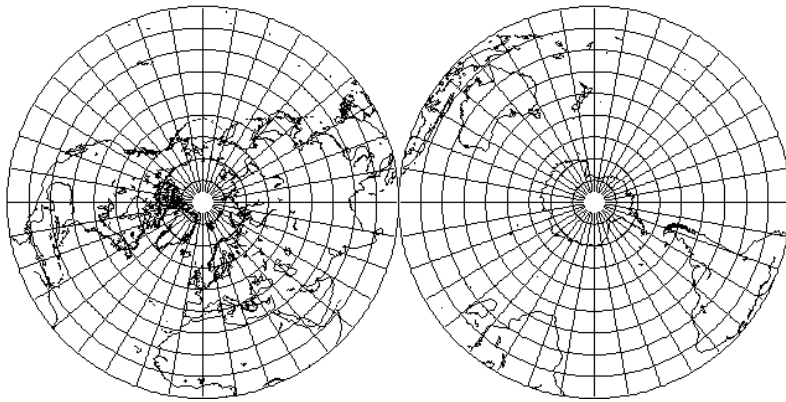
prostoru. Newtonova hipoteza da se svetlost sastoji od materijalnih čestica koje su s ponderabilnom (izmerivom) materijom u međudelovanju putem posebnih sila, zahtevala je treći tip materijalnih čestica koje moraju imati svojstva vrlo različita od čestica drugih oblika materije. Po Huygens-Young-Fresnelovoj talasnoj teoriji svetlosti baziranoj na činjenicama interferencije i difrakcije, svetlost se tumači preko pojmova talasnih stanja praznog prostora. Time prostor napušta svoju pasivnu ulogu pozornice fizičkih događaja. Daljnjim razvojem naučne misli rađa se eterska hipoteza po kojoj je eter nešto (nova vrsta materije) što prodire u sve i ispunjava ceo prostor. Smatran je za vrstu materije koja se nemože nikuda pomeriti i time očito poistovećen sa samim prostorom (obzirom da je nešto bezuslovno zadano zajedno sa samim prostorom). Ipak, i ovo je bio značajan napredak znanstvene misli, jer se od tada svetlost tumačila kao dinamički proces podvrgnut samom prostoru.

Prema savremenom, klasično naučnom tumačenju, naša fizička realnost se opisuje kao neka "kvazi-četverodimenzionalna" struktura koju čine 3 "prostorne" i 1 "vremenska" dimenzija. Termin "kvazi" koristimo da bi naglasili da se "prostor" i "vreme" smatraju sasvim raznorodnim kategorijama. Egzistencija objekta opisuje se dakle sa četiri (strukturno ne-srodne) koordinate, kao različite forme kretanja u "prostoru" i (klasično shvaćenom) "vremenu", pri čemu svakom (jedino mogućem) trenutku odgovara sasvim određena (jedino moguća) tačka, položaj, u (3D) prostoru (tzv. trajektorija). Međutim, savremena, klasično-naučna eksperimentalno verifikovana realnost¹ demantuje ovakva shvatanja.

Prema našem tumačenju strukture prostor-vremena (model KGE; Jedinstvo prostor-vreme-materije), svi stabilni objekti egzistiraju (postoje) samo u nekom rezonantnom stanju, shodno odnosu gustina energije datog objekta i njegove okoline, pri čemu je (realna ili fiktivna)² masa proizvoljnog stabilnog objekta uvek približno proporcionalna³ kvadratu njegovog (realnog ili fiktivnog) poluprečnika ($M \sim R^2$). Iz ovog obrasca sasvim se lako nalazi odnos "unutrašnjeg" (λ /de Broglie/ = $c \cdot t$) i "spoljnog" (R /Einstein/ = $c \cdot T$) vremena: $T^2 \cdot t = 1/c^8 \sim 1,5 \cdot 10^{-68}$. Očito je da struktura na levoj strani ovog obrasca ima oblik t_{op}^3 , gde je t_{op} neko opšte "vreme" sa eksponentom tri (t_{op} na treću), odakle direktno sledi zaključak da "vreme", shvaćeno u nekom opštem smislu, u suštini ima trodimenzionalni karakter!

Ova činjenica se savršeno uklapa u naše shvatanje Realnosti kao dualne strukture (opisane u modelu kao "unutar"- "izvan" jedinstvo) svake, bilo koje postojeće forme, i koju ("uvek" i "svugde") čine dva međusobno inverzno-opozitna sadržaja⁴. Prema našem shvatanju forme prostor-vremena, kao jedinstvene kategorije, nju čine sadržaji "prostor" i "vreme", pri čemu oni nisu neke raznorodne kategorije nego predstavljaju iste sadržaje uzajamno inverzno-opozitnih osobina.

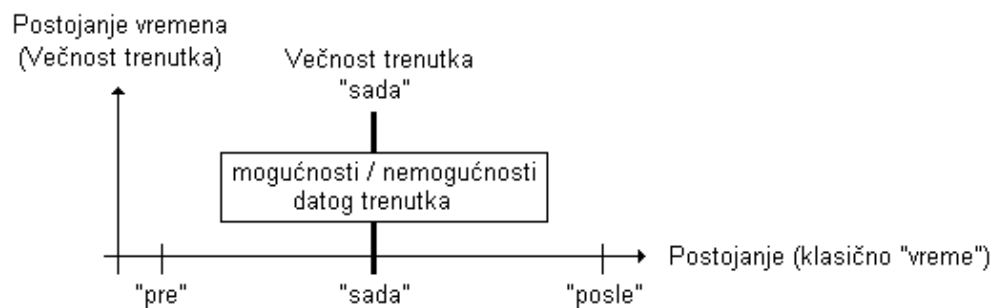

Ovo se može ilustrovati pomoću dve semi-hipersfere (dve opozitne 3D lopte), kao dimenziono niže interpretacije (projekcije) hipersfere (4D "lopta"), sasvim i potpuno analogno našem prikazu (tzv. Polarna projekcija) površine Zemlje (sfera, 3D objekat) pomoću dve "opozitne" ("severna" i "južna") hemisfere (krug, 2D objekat). U tom smislu, pojam nekog opšteg "3D vremena" u potpunosti odgovara inverzno-opozitnoj strukturi klasično shvaćenog

pojma "3D prostor" pri čemu (jedinstvena) forma prostor-vreme ima 4D strukturu neizdiferenciranih sadržaja u smislu bilo kakve "odvojene" egzistencije "prostora" i/ili "vremena". One se javljaju samo kao privid, kao niže-dimenzionalna projekcija (iz) više Realnosti analogno načinu na koji u svojoj fizičkoj realnosti razlikujemo "severnu" i "južnu" hemisferu kao "delove" jedne iste sfere, tj. (više) Realnosti koja je u ovom primeru 3D lopta odnosno – (planeta) Zemlja!

Pokušajmo sada, koristeći terminologiju i tumačenje Gurdijeva, opisati neko opšte, trodimenzionalno vreme, imajući na umu da čovek nema izgrađeno čulo za vreme, zbog čega ono i ne postoji u našem iskustvu⁵, tako da su nam sve vremenske kategorije pojmljive samo posredno preko nekih drugih, koliko – toliko bliskih pojmova.

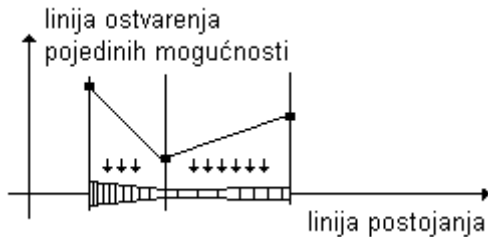
Linija određena tačkama - trenutcima ili momentima postojanja: pre – sada – posle, je linija postojanja geometrijskog tela (supstancijalnog objekta) u vremenu. Ta linija opisuje kretanje nekog trodimenzionalnog tela, uzetog kao tačka, duž linije sačinjene od niza trenutaka postojanja. Ta linija predstavlja prvu dimenziju "vremena" i na neki način, četvrtu⁶ dimenziju "prostora" unutar iste (jedinstvene) strukture prostor-vremena.

Drugu dimenziju vremena činilo bi kretanje, u trenutku sada (u bilo kom trenutku postojanja), upravo na liniju postojanja. To je linija postojanja vremena, večnost ili večno sada tog trenutka. To je 5. dimenzija "prostora" (tj. "ogledalska" slika druge "prostorne" dimenzije) odnosno 2. dimenzija vremena. Večnost (večno sada nekog trenutka) dakle nije beskonačno trajanje vremena (večno postojanje) kako mi to obično smatramo nego večnost tog trenutka, odnosno postojanje vremena koje čini kretanje u sadašnjosti nekog trenutka u pravcu nove dimenzije, po liniji koja je upravna na liniju postojanja tela u (klasičnom) vremenu.

Večno sada nekog trenutka ili postojanje vremena, dakle, 2. dimenziju vremena, treba shvatiti kao potpuno novu vremensku dimenziju u odnosu na postojanje tela, tj. 1. vremensku dimenziju, analogno konceptu poimanja nesamerljivosti, odnosno pojmu beskonačnosti površine u odnosu na liniju ili linije u odnosu na tačku.

Linija je nesamerljiva sa tačkom, baš kao što je i površina nesamerljiva sa linijom pa one, u tom smislu, predstavljaju beskonačnost (beskonačnu različitost), odnosno novu dimenziju jednog u odnosu na drugo. Dakle, beskonačnost za liniju nije obavezno linija bez kraja kako se to obično misli, nego to - kao potpuno nesamerljiva veličina - može biti, i jeste, površina tj. beskonačan broj konačnih linija. Večnost postojanja se dakle može razumeti kao beskonačan broj konačnih (paralelnih!) vremena (postojanja!). U tom smislu može se reći, uslovno naravno, da postoje manje i veće "večnosti" (trenutka), sasvim analogno tome što postoje manje i veće duži pri čemu svaka od njih sarži beskonačno mnogo tačaka.

Kretanje unutar večnog sada nekog trenutka, u pravcu druge vremenske dimenzije, predstavlja liniju ostvarivanja (mogućnosti) i ogleda se kroz ostvarenje jedne od postojećih mogućnosti sadržanih u večnosti tog trenutka. Pošto svaka Realnost mora biti dualne prirode, pri tome inverzno-opozitne strukture, broj mogućnosti mora biti ograničen (konačan) jer kada ne bi bilo tako, unutar večnosti datog trenutka ne bi bilo nemogućnosti.

Ostvarenje jedne od postojećih mogućnosti sadržanih u datom trenutku određuju (predefinišu) raspoložive mogućnosti narednog trenutka vremena (narednog sada). Oдавde se lako vidi da odluke valja donositi samo u određenim (rezonantnim) momentima te da jednom "pokrenut lanac događaja" više nije moguće menjati do narednog pogodnog trenutka. Isto tako, lako se vidi da kretanje u pravcu Postojanja NIJE kretanje isključivo po liniji pravca Postojanja (linearno) nego (više cik-cak) po (dvo-dimenzionalnoj) putanji koja uključuje i pravac ostvarenja raspoloživih mogućnosti. Ono što mi doživljavamo (kao svoju subjektivnu realnost) je samo projekcija takvog kretanja (nama se, u našoj subjektivnoj realnosti, čini da je vreme, vezano za događaje koje percipiramo putem čula, malo "gušće" ili "ređe", tj. da "vreme" protiče brže ili sporije ...) na liniju našeg Postojanja, čime se uveliko gubi uzročno-posledična veza donetih odluka i realizovanih mogućnosti.

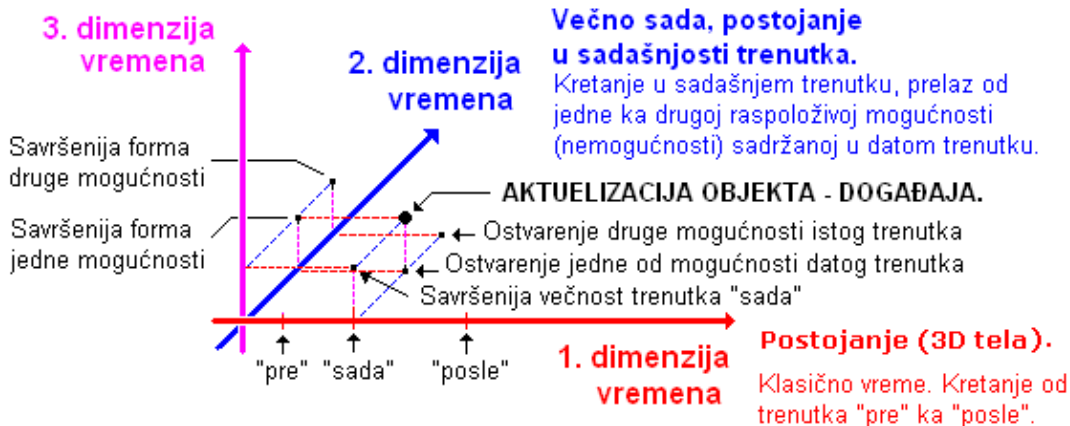
Prelaz iz večnosti nekog trenutka postojanja u narednu večnost istog tog trenutka čini Postojanje večnosti. To je 3. dimenzija vremena ili 6. dimenzija "prostora" (tj. ogledalska slika 3. "prostorne" dimenzije). Kretanje tom dimenzijom je kretanje kroz večnost duž linije ostvarenja drugih mogućnosti koje su bile sadržane u prethodnom trenutku ali se nisu ostvarile u "vremenu" na nekoj drugoj (prethodnoj) "liniji" (putanji) postojanja. Hijerarhijska uređenost raspoloživih mogućnosti od najnepovoljnijih ka sve savršenijima omogućuje dostizanje sve savršenije forme egzistencije i, zapravo evoluciju svake forme unutar Postojanja (u Večnosti).

Brzina Evolucije i Trajanje Postojanja ostvarene Mogućnosti

(2. i 3. dimenzija vremena ili 5. i 6. dimenzija prostora)

Postojanje (trajanje) večnosti. Evolucija (ka jednostavnosti).

Kretanje, prelaz, iz večnosti u narednu večnost trenutka. Razvijanje višeg i savršenijeg iz nižeg.

Šematski prikaz šestodimenzionalne strukture prostorvremena (3 "prostorne" i 3 "vremenske"), Priroda nam nudi bukvalno na svakom koraku a najprostiji je – obično drvo. Uočimo sada nešto veoma interesantno. Naglašavamo da ovde **vremensku** strukturu ilustrujemo prikazom **prostorne** strukture supstancijalnog tela. Ovo je moguće zbog toga što u oba domena važe potpuno identični principi fraktalnog "razvoja" strukture. Imajući ovo na umu, može se videti da – baš kao što se na jedan isti list može stići kretanjem po krošnji drveta različitim putevima ("granama i grančicama"), u svim mogućim pravcima i smerovima, po istom principu, samo u vremenskom domenu, može se realizovati **isti događaj** izborom različitih mogućnosti. Ovo je činjenica koju smatramo ključnim razlogom postojanja velikog broja raznih formi života pri čemu svaka od njih treba da bira SVOJE

puteve kretanja prostorvremenom čime se, ponavljanjem postojanja na raznim nivoima i u različitim formama bića, kroz iskustvo realizovane Ideje, tj. ostvarenih mogućnosti, vrši "filtracija" i izbor najsavršenijih formi egzistencije. Verujemo da je ovo ujedno i osnovni model funkcionisanja Prirode.

Identična forma međuodnosa fraktalnih (kvantiranih) elemenata hologramske strukture prostorvremena može se uočiti u nizu Prirodnih događaja, npr. kod udara groma, radioaktivnog raspada itd. Očito, kretanje unutar forme - prostorvreme je bitno različito od klasično tumačene strukture opisane sa tri "prostorne" i jednom "vremenskom" koordinatom. Šestodimenzionalnost objekta-događaja je teško dostupna našem umu iz prostog razloga što u našem iskustvu nema viših vremenskih dimenzija. Ipak možemo ih pojmiti – barem do nekog stepena. Ograničenost ljudskih čula možemo nadoknaditi trajanjem posmatranja (analize).

Naime, SVE strukture prostorvremena su manje ili više zakrivljene pa nam posmatranje na dovoljno velikoj skali (tokom dovoljno dugog intervala vremena) omogućuje da uočimo promene u, inače, našem umu teško dostupnim dimenzijama. Upravo onako kao što i malu zakrivljenost Zemljine površine nismo u stanju uočiti krećući se po zemlji (malim brzinama) ali posmatranjem Zemlje sa dovoljno velike udaljenosti tu zakrivljenost njene površine jasno vidimo.

Pogledajmo sliku drveta. Obzirom da smo, kao posmatrači, dimenziono bliski objektu posmatranja u svakom smislu⁷, prostorna slika nije mnogo deformisana pa drvo – onako kako ga mi vidimo – u najvećoj meri odgovara stvarnim prostornim dimenzijama tog objekta. Njegovu četvrtu dimenziju "vidimo" kao "kretanje"⁸ u prostoru" odnosno kao postojanje samog drveta. Petu dimenziju nismo u stanju da uočimo direktno, putem čula ali možemo posredno. Veličinu ovog drveta npr. u 5. dimenziji možemo pojmiti kroz skup niza trenutaka od kojih svaki za sebe predstavlja kombinaciju potencijalnih mogućnosti i realizovanih događaja tokom (višegodišnjeg) rasta i razvoja drveta, od semena do formiranog koren-stablo-krošnja entiteta. Šesta dimenzija nam je još teže dostupna u čulnom smislu pa nam je za njeno "merenje", odnosno poimanje potreban još duži vremenski interval i posmatranje drvo-objekta unutar još veće (njegove) "vremenske lopte". Svedoci smo da se sve žive, Prirodne, forme menjaju tokom Postojanja. Sve što postoji (u prostoru) menja uglavnom sve svoje parametre egzistencije, izgled, veličinu, fizičke osobine i većinu onih karakteristika koje ih čine onim što jesu. Te male, postepene ali sukcesivne promene, tokom niza uzastopnih, ponovljenih intervala postojanja kao pojedinačnih fizičkih entita ograničenog trajanja (postojanja), pri čemu se uopšte ne narušava apsolutna jedinstvenost svih tih entiteta u višoj formi egzistencije, čine da oni postaju sve savršeni i prilagođeniji sredini u kojoj egzistiraju. Ovaj proces mi nazivamo evolucijom a brzina tog razvoja od niže ka nekoj višoj i savršenijoj formi predstavlja "veličinu" nekog objekat-događaja u 6. dimenziji.

Imajući u vidu prethodna razmišljanja mnogo je lakše razumeti Sidartu (H.Hese) čija je svesnost a time i moć poimanja hiperdimenzionalne realnosti dostigla mnogo viši nivo i koji je opraštajući se sa svojim učiteljem, nakon što ga je poljubio u čelo, sukcesivno sa odmicanjem glave "video" sve njegove "bivše" forme egzistencije, od kamena, ..., ribe ...do starca kojeg percipira "sada" jer svi mogući događaji su UVEK OVDE-SADA, jer to je ona prava i jedino postojeća Realnost - iako je naš (čulni) doživljaj ograničen samo na "senke" te Više Realnosti, odnosno na kvazi-realan svet, svet prostorno-lokalnih i vremenski-sekvencijalnih objekat-događaja ...

Ovde se može uočiti nešto jako važno. Prilagođenost objekta sredini u kojoj egzistira se, sa aspekta naše ideje o "vremenskim lopticama", može shvatiti sasvim analogno zakonu o održanju energije u oblasti klasične kinematike odnosno "prostornih loptica" u terminologiji našeg modela.

Evolucija je dakle, kao prostorno-vremenski proces zapravo "put" (kroz 6. dimenziju) ka višim nivoima egzistencije, pri čemu oni očito teže ka sve prostijim i jednostavnijim strukturama sa sve manjim brojem entiteta koji ih čine i, na taj način, dostizanju savršenstva u jednostavnosti. Ovaj proces, očito karakteriše "negativna entropija" što se odlično uklapa u naše postavke o nužno dualnoj, pri tome inverzno-opozitnoj strukturi realnosti.

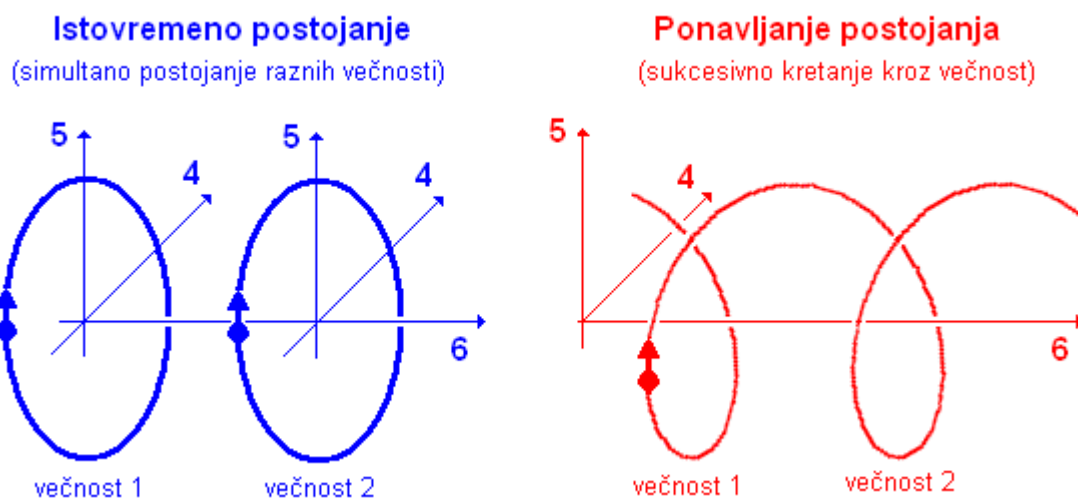
U terminologiji našeg modela, može se reći da u “ovde-sada” entropija raste a u “onda-tamo” entropija opada što je potpuno analogno multidimenzionalnom “oscilovanju” bića prema našem modelu Večno Oscilujućeg Svemira i potpuno saglasno sa Vedskim opisima sveta.

Večnost je za naš um pojmljiva u dva oblika:

- kao **istovremeno postojanje** različitih entiteta koji se kreću samo unutar vlastitih večnosti i oni ne podležu evoluciji ali ni devoluciji ili
- u obliku **ponavljanja** jedne iste večnosti uz sukcesivne izmene realizovanih mogućnosti tj. uz evoluciju (razvoj ka savršenijim formama), odnosno devoluciju.

U odnosu na razne forme bića (uključujući i ljudske sudbine), jasno je da je “izlaz iz kruga” postojanja unutar iste večnosti i “prelaz” ka “novom” postojanju u nekoj drugoj, narednoj, večnosti moguć samo kao diskretna promena, tj. “kvantni skok” u pravcu 6. dimenzije što je u našoj realnosti uočljivo kao “evolucioni skok”. Druga mogućnost je sukcesivno kretanje, prelaz, iz jedne u narednu večnost, i razvoj viših i savršenijih formi iz nižih.

To je, između ostalog, ono što je čoveku od Boga dato – mogućnost izbora puta, načina i brzine kretanja kroz prostorvreme, što nas kroz razvoj svesnosti i izbor sve povoljnijih mogućnosti vodi ka sve višim sferama egzistencije ili večno ponavljanje postojanja, do uključivo devolucije, degradacije duhovnog bića i nestanka iz bilo koje forme prostorno-vremenskog postojanja.

Konačno, možemo reći da struktura “vreme” najverovatnije ima spiralnu formu jer je to neprekinuta, dakle beskraja linija (ali ne nužno i beskonačna ukoliko se zatvara sama u sebe ... što je takođe moguće) po kojoj je se kretanje neke proizvoljno odabrane tačke opisuje pomoću tri koordinate, što zapravo znači da je vreme **trodimenzionalna** kategorija koju mi vidimo i doživljavamo kao (i kroz) samo jednu vremensku dimenziju na koju se ova dimenziono-složenija kretanja samo projektuju. Naša realnost sa aspekta vremena izgleda upravo onako kako bi izgledao neki film koji bi umesto na filmsko platno bio projektovan na konac obešen sa plafona bioskopa. I baš kao što ne bi bili u stanju da razlikujemo npr. automobil od mačke, niti da pojмимо bilo kakvu vezu između onoga što vidimo - neke pruge koje menjaju svoju boju, dužinu ... u sledu koji ni na koji način nismo u stanju opisati – o radnji filma da i ne govorimo, tako je i naša realnost neobjašnjiva sa aspekta vremenskih kategorija. Ipak, novo shvatanje vremena, kao trodimenzionalne strukture sasvim analogne strukturi prostora koja nam je (za razliku od vremenskih) čulno, merno i razumski dostupna, uz zakonitosti – inverzno opozitnog “preslikavanja” kakve nude modeli KGE i VOS, omogućuje nam upoznavanje i sa svetom vremenskih bića.

Da li je egzistencija takvih objekata uopšte moguća ? Pokušajmo dati odgovor koristeći trenutno važeće klasično-naučne teorije.

Osnovni postulat kvantne teorije je Heisenberg-ov princip neodređenosti koji kaže da veća prostorna neodređenost podrazumeva veću određenost brzine (impuls/brzina) a ista relacija važi i za par energija/vreme. Prema našem modelu, “prostor” i “vreme” su inerzno-opozitne strukture i za njih mora da važi sasvim analogna ali “viša” forma Heisenbergovog principa prema kojem **neodređenosti prostora u atomu odgovara neodređenost vremena u svemiru** (važi naravno i obrnuto). Malo drugačija interpretacija istog odnosa može se iskazati i tako da potpuno izvesnom prostoru svemira

odgovara sasvim izvesno vreme atoma, odnosno – savršena simetrija u vremenu podrazumeva potpuni kaos u prostoru (& vice versa). Na isti način, izvesnom vremenu atoma odgovara neodređeno vreme svemira itd.

Iako nam možda ove relacije nisu baš jasne - ovako na prvi "pogled" - naš realni svet ih potvrđuje u potpunosti. Evo objašnjenja.

Atom je objekat koji čini nukleus sastavljen od određenog broja protona i neutrona oko kojeg na određenim rastojanjima od jezgra (tzv. elektronske ljuske) kruže elektroni⁹. Pri tome oni nisu u formi čestice koja kruži oko jezgre, čiji su položaj i brzina precizno određeni u svakoj tački kako se to obično zamišlja (i uči u školi) nego su nekako "razmazani" na široku oblast njihovih mogućih "položaja". Može se reći da se oni u svakom trenutku (na neki način) nalaze istovremeno u svim tačkama pripadajuće oblasti. Drugim rečima, (elektronov) **prostor je u atomu potpuno neodređen** (neizvestan) u bilo kom trenutku pa možemo reći da je atom (i uopšte **mikrosvemir**, tj. oblast III kvadranta u našem dijagramu) deo hipersferne strukture prostor/vreme u kojoj jednom trenutku (atoma) odgovara mnogo (elektronskih) prostora (ljuske k, l, m, n).

U makrosvemiru (II kvadrant našeg dijagrama) je sasvim obrnuto. Celokupnom prostoru jata galaksija recimo, bilo kojoj proizvoljno odabranoj oblasti odgovara niz trenutaka (rast i razvoj galaksija npr.), tj. **u makrosvemiru prostor je izvestan** (određen) **a vreme je sasvim neizvesno**, odnosno - jednom prostoru (oblast jata galaksija npr.) odgovara mnogo vremena (trenutaka).

Sasvim je očito da se Čovek, inače smešten u tački zlatnog preseka između ordinate i oblasti "crnog", nalazi na 4D "ekvatoru" hipersferne strukture prostor/vreme gde i prostor i vreme imaju metriku ("meru", zakrivljenost...) približno istog reda tako da je svaki objekat potpuno definisan uvek i svugde (prostor i vreme su potpuno izvesni). Jednostavnije rečeno za svaki supstancijalni objekat postoji jednoznačno određen niz prostor-vreme koordinata, tj. trajektorija.

Mikrosvet je deo 4D strukture prostor/vremena (semi-hipersfera ka "unutar" gde mi kao posmatrači iz "ovde-sada" vidimo / merimo / percipiramo jedno vreme i mnogo prostora) u kojoj je vreme objekta izvesno dok je prostor potpuno neizvestan. Može se reći da je ovo prostorvreme oblast u kojoj je prostor kvantiran u vremenu.

Makrosvet je deo 4D strukture prostor/vremena (ona druga semi-hipersfera - ka "izvan" - gde mi kao posmatrači iz "ovde-sada" vidimo / merimo / percipiramo jedan prostor i mnogo vremena) u kojoj je prostor objekta izvestan a vreme sasvim neizvesno. U ovoj oblasti prostorvremena je vreme je kvantirano u prostoru.

Vratimo se sada jednoj od prvobitnih postavki naše (4D) verzije Heisenbergovog principa neodređenosti koji interpretiramo onako kako ga mi shvatamo u njegovoj dimenziono višoj formi: "izvesnom vremenu atoma odgovara sasvim neodređeno vreme svemira". Imajući na umu korelacije koje smo uspostavili – to znači da jednom trenutku atoma (izvesnom vremenskom intervalu) odgovaraju milioni godina svemira potpuno neodređenog trajanja (neizvestan vremenski interval). Iz ove interpretacije se već nazire "smer strele vremena" koji proizilazi iz evolucije svemira koja se odvija od mikro ka makro strukturi. Dakle slici stanja nekog atoma u proizvoljnom trenutku njegovog "sada" sasvim je analogna "slika" sunčevog sistema u periodu od par miliona godina jer će se u toliko dugom intervalu vremena svaka planeta naći u svim mogućim položajima/tačkama svoje trajektorije - dok se elektron u svakom svom "sada" nalazi u svim mogućim tačkama pripadajuće oblasti. Atom dakle "živi" svoj "život" u večnosti svog trenutka.

Verujemo da je sada razumljivija i mnogo prihvatljivija (inače krajnje "ezoterijska") tvrdnja da svi mi (i uopšte sve što "postoji") postojimo u bezbroj primeraka (verzija, inkarnacija ...) te da svako od nas kreira svoju (vlastitu) realnost u (vlastitoj) večnosti svog (ličnog) trenutka. Sasvim je očito da sa aspekta recimo viših duhovnih kategorija (oblast IV kvadranta vreme/prostor dijagrama) sve što mi u svojim "ovde-sada" vidimo / doživljavamo kao vremenski sled događaja, (npr. niz inkarnacija, tj. serija života nekog bića) oni unutar njihove realnosti – večnosti njihovog trenutka - vide / doživljavaju kao simultane vremenske intervale koji se stapaju u jedan jedinstven trenutak koji obuhvata i sadrži sve događaje "odjednom" ...

Naravno, važi i obrnuto. U skladu sa tim, sa aspekta našeg modela, potpuno su prihvatljive reči našeg velikog mislioca, Vladike Nikolaja: "Seno što ga konj noćas jede, već je nebrojeno puta jelo" ...

Ovakva razmišljanja nisu ni malo naivna iako su plod nekonvencionalnih (ovu reč koristimo da bi se odelili od alternativnih) metoda istraživanja. Kao primer navodimo jednu našu ideju koja proističe iz opisanih struktura prostorvremena a koja bi - u veoma bliskoj budućnosti - mogla imati izuzetno

značajne implikacije na konvencionalnu nauku. Imajući na umu rotaciono/revolucionarnu i precesionu kretanja kao i postojeće analogije između makro i mikro struktura, nameće se jedno veoma inspirativno rešenje mogućih odnosa gravitacionih i elektromagnetskih interakcija. Naime, naše teorijske analize ukazuju ne samo na mogućnost da gravitaciona sila nije interakcija koja se suštinski razlikuje (ima svoj kvant nosioci – graviton – koji nikada nije eksperimentalno verifikovan, niti će to po nama ikada biti) od elektromagnetske¹⁰. Šta više. Gravitaciona i elektroslabo interakcija su deo istog fraktalnog niza kao i prostor-vremenska struktura od koje se razlikuju samo po koraku iteracije ali su u suštastvenom smislu potpuno analogne. Obzirom da se prostor i vreme mogu opisati preko relacija konačnosti i beskonačnosti – odnosno kontinuiteta i diskontinuiteta, imajući na umu ovde izloženu strukturu prostorvremena i uopšte Jedinstva kakvu podrazumeva naš model (KGE/VOS) jasno je da se kontinuirana promena (intenziteta) elektromagnetne sile (nakon odgovarajućeg vremenskog intervala njenog delovanja) mora – u istom delu realnosti (unutar istog "ovde-sada") iskazati kao (emanacija) kvantna promena (intenziteta) gravitacione sile!

Iz svakodnevnog života znamo da gledajući se u ogledalo vidimo - sebe. Ako pogledamo našu energiju/prostor dijagram stabilnih objekata, vidimo da se Čovek nalazi na sredini "puta" između "Misli" i "Svemira". Uz slobodu mišljenja kakvu nudi Model, pojmu hiperfine strukture Jedinstva, gde se odigrava transformacija, odnosno uzajamno-inverzna "preobraćanje" mikro-makro formi stabilnih objekata, toj "granici", u apstraktno - asocijativnom smislu možemo pridružiti pojam – prostor-vreme "ogledala".

U terminologiji našeg Modela ista energetska suštastvenost - neki konkretan stabilni objekat - može biti iskazan u čestičnoj ili talasnoj "formi" egzistencije materije. Na taj način, "Svemir-objekat" je zapravo neka vrsta ogledalske slike "Misao-objekta", odnosno "Prakrti" je samo korpuskularna forma "Puruse" ...

Ovakvim shvatanjem i tumačenjem objektivne stvarnosti, vedski opisi Realnosti postaju mnogo bliži onima kakve nam nudi savremena klasično-naučna misao. I obrnuto.

¹ Teleportacija fotona, superluminalni eksperimenti, EPR efekat, Mahov princip ...

² Ovisno o tome da li je objekat predominantno supstancijalnog ili talasnog karaktera.

³ Za prvi „stepen kvantizacije“ inače opšta zakonitost je $M=R^{2n}$, gde je n prirodan broj.

⁴ Prostorna ekspanzija / prostorno sažimanje; crne rupe / bele rupe; elektron / pozitron ...

⁵ Merjenje „vremena“ obavlja se takođe posredno, preko kretanja supstance (kazaljke sata npr.) u prostoru i sinhrono-simultano „preklapanje“ određenih tačaka (vrh kazaljke sa oznakama na brojačniku sata) što onda za nas predstavlja (određeni ?) „trenutak“.

⁶ samo uslovno rečeno jer je to zapravo „ogledalska“ slika prve „prostorne“ dimenzije.

⁷ Ovo je veoma važno jer se percepcija objekata koji pripadaju bitno različitim dimenzionim skalama veoma menja.

⁸ I kada „miruje“ na Zemlji npr., objekat se kreće ... oko Sunca, sredista galaksije ... Dakle, pravolinijsko kretanje ili mirovanje su samo fikcije i zapravo obmana naših nesavršenih čula.

⁹ Ovim „sekvencijalnim“ oblastima omotača (koji je „izvan“ u odnosu na nukleus) po kojima je „razmazan“ određeni broj elektrona, čija brojnost zavisi od „nivoa“ (k. l, m...) konkretne sferne zone, odgovara određena gustina energije koja je očito KVANTIRANA. Sa druge strane, eksperimentalno je potvrđeno da gustina (energije) nukleusa KONTINUALNO opada od centra ka periferiji postajući sve „razmazanija“.

¹⁰ Prema našim teorijskim istraživanjima, gravitaciona sila nije fundamentalna interakcija prirode. Ona je samo (4D) projekcija (u naš 3D svet) one komponente vektora elektrosłabe sile koja deluje u pravcu četvrte dimenzije, zbog čega je ona znatno manjeg intenziteta ali zato uvek istog smera delovanja bez obzira da li je inicirana pozitivnim ili negativnim naelektrisanjem, brzinom i/ili smerom njihovog (3D) kretanja itd. Samim tim ona je, iako (za sada) još uvek matematički nedefinisana, ipak strukturno sadržana unutar forme elektrosłabe sile. Ovo je, po mom mišljenju, osnovni razlog što su se svi dosadašnji naponi za objedinjavanje elektrosłabe i gravitacione sile pokazali neuspešnim.